

NIEUW BOEK VAN YOEKE NAGEL MEGA-SUCCES

Handtassen kun je lezen

Toon mij je handtas en ik zal zeggen wie je bent... Het idee is even vanzelfsprekend als simpel, en toch lijkt de Nederlandse journaliste/psychosociaal en spiritueel therapeute Yoeke Nagel (45) de eerste professionele tasjeslezer. Ze schreef een boek over het fenomeen en geeft workshops en privésessies over de symboliek achter je tasinhoud. Aan **Diane Broeckhoven** gaf ze een exclusief interview, echter niet nadat deze haar een blik in haar schouder tasje én dus in haar ziel gunde.

Diane Broeckhoven.
Foto Patrick DE ROO

“Meteen nadat vorige week mijn boek over het lezen van damestassen verscheen in Nederland, kreeg het enorm veel aandacht. Of de wereld er op zat te wachten weet ik niet, maar kennelijk zijn we heel nieuwsgierig naar de betekenis van spullen die we met ons meedragen. In onze tas stoppen we voorwerpen die we kunnen lezen als symbolen voor allerlei levensthema's. Alles heeft daarbij zin en betekenis, niet alleen als gebruiksvoorwerp, maar ook om ons aan belangrijke momenten te herinneren: het knuffelbeertje dat je van je geliefde kreeg tijdens dat weekend samen bijvoorbeeld, of het kassabonnetje van die jurk die je niet stond maar die je toch voor die speciale gelegenheid had uitgezocht. Voorwerpen kunnen ook als geheugensteuntje fungeren. Zoals een opgeraapte kastanje die je er aan helpt herinneren dat sommige dingen tijd nodig hebben, dat iets kleins soms iets heel groots kan worden.

Onze tas zit eigenlijk vol antwoorden. De kunst is te onderzoeken wat de vraag precies is. Snoep bijvoorbeeld kan wijzen op een onbewust verlangen naar troost. De vraag die je jezelf moet stellen is in dit geval: waar ben ik verdrietig over?

Ik kwam op het idee om andermans tassen te gaan lezen toen de mijne steeds voller werd in een periode dat ik juist wanhopig op zoek was naar orde in mijn leven. Mijn man raadde me aan de tas eens om te keren en te kijken naar wat ik allemaal meesleepte, naar waar op ik allemaal voorbereid wilde zijn ook. Ik heb het gedaan, in zijn bijzijn, en dat was heel verhelderend. Later ben ik gaan vergelijken: met de inhoud van zijn broekzakken, van de tassen mijn kinderen, vriendinnen, collega's. Door steeds meer spullen te vertalen naar emoties, karaktertrekken en reacties, werd het me steeds meer duidelijk hoe zoiets werkt. Mijn achtergrond als psychosociaal therapeut en als spirituele coach kon ik daarbij goed gebruiken, een dosis relativeringsvermogen en humor ook.

Mijn eigen tas is nog steeds behoorlijk vol, maar wel een stuk leger dan voor ik me in dit onderwerp ging verdiepen. Ik ga nu veel bewuster met spullen om en kijk beter naar wat ik echt niet meer nodig heb. Iets wat geen praktische functie meer heeft – een kompasje bijvoorbeeld – is daarom niet helemaal overbodig geworden. Het blijft me er namelijk aan herinneren dat ik mijn eigen weg moet vinden en dat zoeken misschien nog belangrijker is dan vinden.

Mijn tas is groot genoeg om datgene mee te nemen wat ik bij me wil hebben, maar laat ruimte om er interessante extra's bij te stoppen: een appeltje, een sieraad, een folder. Wat ik onderweg meeneem is overigens meestal goed en nuttig voor anderen, en minder voor mezelf. Een typisch vrouwenprobleem, vooral van moeders: iedereen gaat altijd voor.

De inhoud van je tas tonen is heel privé, zelfs intiem, zeker in het openbaar. Ik heb voor workshops, waarin deelnemers elkaar bevragen over de diepere betekenis van hun tasinhoud, een soort gemiddelde damestas samengesteld. Daarin zitten tussen de 25 en 40 gebruikelijke voorwerpen.

Mannen als eekhoortjes

“Mannen zijn overigens veel minder makkelijk te lezen dan vrouwen, omdat ze net als eekhoortjes hun spullen verspreid op verschillende plekken bewaren: in de zakken van hun colbert, overhemd, broek, in het dashbordkastje. Soms vragen ze aan hun partner om hun eigendommen in haar tas mee te nemen, wat voor die ander soms letterlijk zwaar kan wegen. Mannen vinden het over het algemeen niet fijn om hun gebruiksvoorwerpen vertaald te zien in emoties of om er een diepere betekenis aan te verbinden. Die karaktertrek zie je trouwens ook bij vrouwen die geen tas dragen en in mindere mate bij vrouwen die een rugzakje dragen om de handen vrij te hebben.

De beroemde psychiater Freud zag handtassen, en ook koffers en portemonnees, als een symbool voor vrouwelijke geslachtsorganen. Helemaal betrouwbaar is dat niet, want de man zag overall geslachtsorganen in. Maar dat een tas heel intiem gebied is, blijkt wel als een vrouw ervan beroofd wordt. Tasjesrovers pakken haar iets heel dierbaars af, iets wat net als seksualiteit met haar diepste integriteit te maken heeft. Ons vertrouwen in de mens wordt diep

geschaad als zoiets persoonlijks als onze tas wordt afgepakt. Dat geldt ook als iemand zonder je medeweten in je tas heeft zitten neuzen.

Het gekste of grappigste wat ik ooit in een tas aantroef? Misschien een flesje met vogelzaad. De eigenares van de tas nam het altijd mee naar bos of park, waar ze als bedankje voor de rust en de stilte een maaltijd achterliet voor de vogels. Wat ik ook mooi vond, was iemand die altijd een plastic tas meenam om zwerfvuil in te verzamelen onderweg en dat dan thuis weggooid. Als de tas vol is, houdt het op, maar je hebt toch het gevoel dat je iets doet en alle beetjes helpen.

Het lezen van tassen, te beginnen met je eigen tas, is een hele praktische vorm van zelfonderzoek: je bepaalt immers zelf wat je met je meedraagt en hoe je daar mee omgaat. We drukken ons nu eenmaal uit in materiële spullen, en omdat die makkelijker te zien zijn dan ons eigen onbewuste, werken ze als een spiegel. Dat kan heel verhelderend zijn.”

De tas van Diane: “weinig tot geen leefgruis”

Diane: “Ik bezit een aantal kleine lederen schouder tassen in verschillende kleuren, maximaal een A5'je groot. Daarin zit het hoogstnoodzakelijke, geen ballast. Ik hevel bij tasjeswisseling de gehele inhoud van het ene in het andere tasje over in een zelfde verdeling. Als ik op reportage ga gebruik ik een A4-tas, waar een notitieboek en recordertje bij kan. Op dit moment is mijn favoriet een zwart schouder tasje met veel ritsen, een mooie voering en goede vakverdeling. Het is een erfenis van mijn overleden vriendin.”

Yoeke: “Dat je verschillende tasjes afwisselt betekent dat je verschillende aspecten hebt en die ook graag toont: de zakelijke, de frivole, de moeder, de oma. Je werk- en privéleven zijn blijkbaar gemixt en lopen in elkaar over. Een grote tas voor je journalistieke werk

die waarschijnlijk nooit echt vol is, dat zie je wel vaker bij journalisten. Je gaat iets halen bij anderen en daar heb je ruimte voor nodig.

In het voorvakje van je tasje zit alles wat met je identiteit te maken heeft netjes geordend: identiteitskaart, pers- en bankkaart, trein- en Lijnabonnement. Dat is blijkbaar een afgerond en overzichtelijk geheel voor je. Ik vind verder geen dubbele dingen, geen twee pakjes papieren zakdoeken of een paar balpenpen bijvoorbeeld. En ik zie weinig tot geen 'leefgruis', dat zijn allerlei restantjes en kruimeltjes uit je leven die eigenlijk verwerkingsresten zijn. Die ruim je waarschijnlijk regelmatig op.

Het gebruiken van de tas van je vriendin vind ik mooi: je draagt haar letterlijk met je mee, ze is dichtbij. Geen betere manier om de herinnering levend te houden.”

Ik vind hier een gele Parkerpen en een klein memoblokje. Je boodschappen van binnen naar buiten moeten blijkbaar degelijk en waardevol zijn. Je gsm (een overjarig model met uitgesleten toetsen, red.) is geen gadget voor je, maar een functioneel voorwerp. Je communiceert graag op een traditionele manier, het gaat je vooral om de inhoud.”

Eén lippenstift

Op een lippenstift na is er in het tasje geen enkel toiletartikel, geen kam of borstel, geen étuitje of nagelvijl te detecteren.

“Je bent blijkbaar tevreden met hoe je er uit ziet als je van huis gaat”, lacht Yoeke, maar ze vraagt toch naar de functie van de eenzame lipstick.

“Speciaal voor de Boekenbeurs”, beken ik. “Me optutten doe ik voor ik vertrek, er op rekenend dat alles stand houdt tot ik weer thuis ben. Maar er wordt gegeten, gedronken én gekust tussen de boeken, dus zorg ik dat ik voor iedere signersessie of afspraak even mijn lippen bijwerk.”

Volgens Yoeke is het symbolisch voor hoe serieus ik uit de hoek wil komen. Terwijl ik net het tegenovergestelde dacht!

i Damestasjeslezen, het orakel dat je met je meedraagt. Door Yoeke Nagel, uitgeverij A3-boeken Prijs 14,50 €

i Voor info over workshops en sessies: workshop@yoeke.com of www.yoeke.com

Yoeke Nagel bij de inhoud van haar tas: “Mijn tas is nog altijd behoorlijk vol maar toch al minder dan voor ik me in de tasjes van anderen ging verdiepen.”

